

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil bede hr. Pelle Voigt om at gennemtænke de argumenter, hr. Pelle Voigt og ligesindede brugte i 1992, da man anbefalede et nej til Maastricht-traktaten for Danmarks vedkommende. Da sagde man, at det her ville føre til et fælles forsvar, hvor Danmark skulle med. Da sagde man, at det her ville betyde, at den danske krone skulle forsvinde. Da sagde man, at i det retlige samarbejde skulle vi afgøre tingene ved kvalificeret flertal.

Det var alle de argumenter, man fremførte fra hr. Pelle Voigts og ligesindedes side. Det, vi nu siger, er, at Edinburgh-afgørelsen slår fast med syvtommersøm, at her har Danmark ikke nogen forpligtelser.

Må jeg så sige til hr. Pelle Voigt, at det er en fuldstændig forfejlet fremstilling at sige, at hvis Danmark stemmer nej den 18. maj, betyder det, at Storbritannien ikke ratificerer Maastricht-traktaten. Så har man i hvert fald ikke forsøgt at analysere situationen i Storbritannien politisk. For hvad er kendsgerningen? Kendsgerningen er, at labour og de socialliberale i Storbritannien ønsker at ratificere Maastricht-traktaten for Storbritanniens vedkommende med den sociale dimension. Så er der en lille fløj af konservative, der ønsker, at man helt skal undlade at ratificere Maastricht-traktaten.

Derfor skal man ikke være i tvivl om, at når det britiske Underhus i begyndelsen af juni måned kommer til tredjebehandlingen af Maastricht-traktaten, vil der være et kæmpeflertal for ratificering af Maastricht-traktaten, uanset hvad Danmark har sagt. Derfor er det en vildledning af de danske vælgere, hvis man forsøger at få det til at se sådan ud, at ved at stemme nej den 18. maj er man også i den situation, at Storbritannien undlader at ratificere Maastricht-traktaten. Det vil ikke være kendsgerningen.

Med et nej den 18. maj kommer Danmark til at sejle sin egen sø.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til fru Annette Just.

Når jeg betoner, at det, vi skal tage stilling til, er det virkelige EF, mener jeg selvfølgelig,

at det er det EF, der eksisterer i virkelighedens verden. Det gamle EF, som fru Annette Just savner eller snart kommer til at savne, ophører jo med at eksistere, når Traktaten er ratificeret.

Det er korrekt, at der selvfølgelig skal 12 underskrifter på, før Maastricht-aftalen kan blive ratificeret, og hvis danskerne siger nej, mangler der en. Så er det, der allerede under de diskussioner, der var med de europæiske regeringer i efteråret, kom helt klar besked om, at der er en hel del af de europæiske lande, der godt kunne forestille sig at melde sig ud af EF og lave noget nyt ved siden af. Det er jo heller ikke så mærkeligt, at de 11 andre lande opfatter de nye spørgsmål, som nu skal til at drøftes i EF, som så væsentlige, at et enkelt land ikke skal spænde ben for det.

Udenrigs- og sikkerhedspolitik er et helt akut behov i Europa i dag. Et forbedret økonomisk samarbejde er der et helt akut behov for i Europa i dag med den stigende arbejdsløshed. Det er den virkelige verden, vi skal tage stilling til, og vi skal også tage stilling til allerede i dag, om vi vil være med sammen med de 10 andre lande, der har ratificeret Maastricht-aftalen.

Jeg taler om stabiliserende magt og om at stoppe krig. Den måde, man stopper krig på i dag, er bl.a. ved handelsboykot, og det er måske noget, der ligger lidt længere ude i fremtiden for EF, men jeg mener stadig væk, det er vigtigt, at vi i EF tager fat på diskussionen om udenrigs- og sikkerhedspolitik, sådan at vi også på længere sigt kan bidrage til at stoppe krig. Det mener jeg i øvrigt også man kan inden for udenrigs- og sikkerhedspolitikken.

Kort til hr. Pelle Voigt, der igen spørger, om Edinburgh spiller nogen rolle: Det er korrekt, at Edinburgh

Første næstformand (Ivar Hansen):

Det må vist være i næste omgang. Taletiden er slut.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Så vil jeg i mellemtiden kaste mig lidt over hr. Kent Kirk, der jo refererede til diskussionerne forud for vores sidste folkeafstemning om Den Europæiske Union den 2. juni sidste år. Der synes jeg at hr. Kent Kirk har ret. Det er fuldstændig rigtigt, at jeg og en masse andre i den kampagne sagde, at en vedtagelse af den-